

ned ad Ryggen ved at tænke paa, hvor nær han selv havde været ved at blive hængende i hendes Spind!

Skønt Dagen — efter Klokkeslettet at regne — skulde være i Frembrud, var det endnu ganske mørkt. En kold Taage laa saa tæt over Byen, at endogsaa Lygteskæret havde vanskeligt ved at gennemtrænge den. Og allevegne var der endnu øde og stille. Hist og her gik en Mand og fejede Gaden; men disse ensomme Skikkelser saa' i den graa Dis saa besynderligt uvirkelige ud, — syntes paa mystisk Maade at tilhøre Mørket og Natten og at maatte forsvinde med det første Dagskær. Kun i Bagerbutikkerne var der Lys, og gennem de aabne Døre strømmede en indbydende Duft af friskbagt Brød ud paa Gaden. Udenfor en saadan Bod standsede Per et Øjeblik og iagttog en lille Scene mellem en fiks Bagerjomfru, der stod oppe paa en Trappetige i Færd med at anbringe store Kage-Plader i en Reol, og en halvnøgen Svend, der sad paa en Disk tæt under hende og dinglede med Benene. Han kunde ikke høre, hvad de sagde; men Svendens brede Grin og den drillende Maade, hvorpaa hun med Foden værgede sig mod hans nærgaaende Tilnærmelser, røbede tilstrækkelig tydeligt Arten af deres Underholdning.

»Rimeligvis ogsaa et eller andet Bedrag,« tænkte han, idet han fortsatte sin Gang. »Og endda paa fastende Hjærte! — Ja, hvordan var det, Neer-